

Arrest

nr. 76 889 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 29 maart 2011 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent nam op 16 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster diende op 23 mei 2011 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 23 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 4 november 2011 ter kennis is gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een familielid van de EU op 23.05.2011 (datum) door [S., O.] (naam en voornamen) geboren te [...] van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing : Artikel 40bis, §2, 1° W. 15.12.1980.

Heeft niet aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Volgens het schrijven van de advocaat van betrokkene dd. 21.06.2011 heeft betrokkene de intentie om te scheiden van haar echtgenoot. Dit blijkt tevens uit de bijlage 2 bij het PV van verhoor GF.00109/11 dd. 01.04.2011 van de PZ Deinze-Zulte. Betrokkene heeft klacht neergelegd voor fysiek geweld tegen haar echtgenoot.

Betrokkene woont sinds 07.04.2011 niet meer samen op met haar echtgenoot en vormt geen gezinscel meer.

Overwegende dat betrokkene nog geen verblijf bekomen heeft op basis van haar huwelijk, kan geen toepassing gemaakt worden van het artikel 42 quater, §4, 4° (huishoudelijk geweld), dat enkel van toepassing is van zodra betrokkene een recht op verblijf heeft (artikel 42 quater §1, par 1). De wetgever heeft dus bewust geen uitzondering voorzien op basis van huishoudelijk geweld voor personen waaraan het verblijf nog niet werd toegekend.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42quater, § 1 en § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft volgende toelichting:

“Verwerende partij meent dat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 42 quater, §4, lid 4, omdat zij verkeerdelijk de mening toegedaan is dat verzoekster geen recht op verblijf zou toegekend zijn als familielid van een Belg.

Verzoekster verblijft weldegelijk in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie.

Haar bijlage 19ter en haar attest van immatriculatie bewijzen weldegelijk haar verblijf in het Rijk als familielid van een Belg.

Het is onjuist te stellen dat artikel 42 quater, §4 lid 4 niet van toepassing is op verzoekster.

De RVV stelde in haar arrest d.d. 16.12.2010 met rolnummer RvV 59 797 II het volgende:

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12 §2 en 3, 13 §2 en 14 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot

intrekking van Richtlijnen 64/221 /EEG, 681360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Uit artikel 10, §1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat "1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven." Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van de familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat "De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven." In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat "De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C - 459/99, Jurispr blz. I- 6591, punt 74)."

Er weze ook aan herinnerd te worden dat gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (HvJ van 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591 punt 74).

In casu ontnemen de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat "In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt" (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging van "het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie" (eerste zin artikel 42quater § 1) en regelt geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht. Voormeld artikel legt de verwerende partij op haar beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart.

De afgifte van de verblijfskaart is dus slechts een vaststelling van het verblijf van verzoekster als familielid van een burger van de Unie, het is geen rechtsscheppende handeling."

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het door verzoekster ingeroepen wetsartikel geen toepassing vindt. Verzoekster stelt zich zelf in de categorie van vreemdelingen die tot verblijf van langer dan drie maanden werden toegelaten, terwijl haar (tweede) aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dateert van 23 mei 2011 en de thans voorliggende bestreden beslissing daar precies een antwoord op voorbehoudt in de ongunstige zin."

3.1.3. Het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van toepassing zijnde artikel 42quater, § 1 en § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster geschonden acht, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

[...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

[...]

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoekster betoogt dat verweerder toepassing had moeten maken van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt evenwel op dat het bestuur slechts toepassing kon maken van deze bepaling ingeval een situatie zoals bedoeld in § 1, eerste lid, 4° van voormeld wetsartikel zich voordeed. Dit betreft de situatie waarin een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger die zelf geen Unieburger is, ingeval van ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het geregistreerd partnerschap of ingeval er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De in casu bestreden beslissing betreft evenwel geen beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster de afgifte van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en een verblijf in België van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij niet voldoet aan de vereiste vervat in artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet dat zij haar echtgenoot moet begeleiden of vervoegen. Hiertoe wordt besloten op grond van de vaststelling dat verzoekster geen gezinscel vormt met haar echtgenoot en heeft aangegeven dat zij van haar echtgenoot wenst te scheiden. De vaststelling dat verzoekster haar echtgenoot niet begeleidt of vervoegt, die tot gevolg heeft dat zij niet kan worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, vindt steun in het administratief dossier en worden door verzoekster als dusdanig niet betwist.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de bijlage 19ter die haar werd afgeleverd in het kader van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 23 mei 2011, teneinde voor te houden dat zij wel degelijk in het Rijk verblijft in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De op 23 mei 2011 opgemaakte bijlage 19ter attesteert immers slechts dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Het gegeven dat aan verzoekster, in afwachting van een beslissing van het bestuur inzake voormelde aanvraag, op grond van het op dat ogenblik geldende artikel 52, § 1 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), een tijdelijke verblijfstitel werd afgegeven – zijnde een attest van immatriculatie geldig van 23 mei 2011 tot 23 oktober 2011 – houdt verder evenmin een erkenning in van haar verblijf in België in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad waarin, onder meer, wordt aangegeven dat de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een

louter declaratief karakter heeft, wijst de Raad er opnieuw op dat het bestuur in voorliggende zaak heeft vastgesteld dat verzoekster niet kan worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verblijft dan ook niet in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Zoals hierboven vastgesteld, weerlegt verzoekster deze vaststelling niet.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van “lid 15” van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Lid 15 stelt:

De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

Volgens de richtlijn moet verzoekster op uitsluitend persoonlijk basis haar verblijfsrecht kunnen behouden. In casu is dit niet het geval en is het middel gegrond.”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, door louter te verwijzen naar de inhoud van artikel 15 van die Richtlijn geen verband legt met de thans bestreden beslissing.

Bovendien werd die Richtlijn omgezet in nationaal recht en [k]an verzoekster daardoor de rechtstreekse werking niet inroepen.”

3.2.3. De Raad merkt op dat een overweging die voorafgaat aan een richtlijn geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. Daarnaast moet erop gewezen worden dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Met haar betoog toont verzoekster evenmin aan dat voormelde wet van 25 april 2007 niet wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat wordt bereikt.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 52 stelt:

§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur levert deze een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Verzoeker heeft zoals boven aangehaald de bijlage 19ter ontvangen op 23.05.2011.

De laatste dag voor de mededeling van de beslissing aan de gemeente was 23.10.2011.

De bestreden beslissing is pas meegedeeld aan de gemeente op 25.10.2011."

3.3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De thans bestreden beslissing dateert van 23 juni 2011 en werd, overeenkomstig de beschikbare gegevens uit het Rijksregister (stuk 1), tijdig verstuurd naar de gemeente van de verblijfplaats van verzoekster, met name Sint-Joost-ten-Node,

Blijkbaar was verzoekster echter al verhuisd en kon de bijlage 20 niet ter kennis worden gebracht. Afgaand op de gegevens in het Rijksregister, mocht verwerende partij er echter redelijkerwijze van uitgaan dat verzoekende partij woonachtig was te Sint-Joost-ten-Node. Uit het Rijksregister blijkt dat zij pas op 14 september 2011 werd ingeschreven te Hoboken.

Verwerende partij kan te deze niets verweten worden en heeft conform de wettelijke bepalingen de bijlage 20, de thans bestreden beslissing, overgemaakt aan de volgens het Rijksregister bevoegde gemeente. Een eventuele laattijdigheid kan derhalve alleszins niet verweten worden aan verwerende partij."

3.3.3. Overeenkomstig het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van toepassing zijnde artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven indien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het recht op verblijf erkent of indien deze binnen een termijn van vijf maanden vanaf de aanvraag geen beslissing meedeelt aan het gemeentebestuur.

In casu diende verzoekster op 23 maart 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij de gemeente Sint-Joost-ten-Node. Op 23 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij schrijven gedateerd op 23 juni 2011 voormelde beslissing meedeelde aan de burgemeester van Sint-Joost-ten-Node. Ter terechtzitting betwist verzoekster deze vaststelling niet. Het gegeven dat verzoekster op 14 september 2011 verhuisde naar Antwerpen en de bestreden beslissing haar pas op 4 november 2011 te Antwerpen kon worden betekend, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tijdig zijn beslissing heeft meegedeeld aan het bestuur van de gemeente waar de verblijfsaanvraag was ingediend en waar verzoekster volgens de gegevens van het Rijksregister op dat ogenblik verbleef.

Een schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK